

Arrest

nr. 132 809 van 5 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen met een visum type C, geldig van 26 oktober 2011 tot 17 april 2012.

1.2. Zij werd op 7 december 2011 in het bezit gesteld van aankomstverklaring (bijlage 3).

1.3. Op 1 juli 2011 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 16 juli 2012 werd zij opnieuw in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3).

1.5. Op 19 mei 2014 diende zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 17 juni 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 13 juli 2014 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten :

*° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet) :
Regelmatig verblijf verstreken sedert 18.09.2012”*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert aan dat verzoekster zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

De Raad stelt vast dat in casu van een strikt gebonden bevoegdheid, derwijze dat het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, zodat na een eventuele vernietiging van het bevel opnieuw dezelfde beslissing zou moeten worden genomen, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden gegeven. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid.

Een voorafname op het onderzoek van de middelen, door uit te gaan van de vooronderstelling dat deze middelen niet gegrond zijn, volstaat niet om de verzoekende partij het belang te ontzeggen bij het aanvoeren van middelen tegen de bestreden beslissing. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654)

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Enige middel: schending

- van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- van de motiveringsverplichting*
- van de rechten van verdediging overeenkomstig art 6 EVRM,*
- van artikel 8 EVRM.*

2.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; (...).”

Artikel 6, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.”

3.

Eisende partij heeft een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17.06.2014 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet (stuk 2).

Dit verzoekschrift vertrekt immers op dezelfde dag als huidig verzoekschrift, dus op het moment dat huidige procedure wordt ingeleid, zal ook de procedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17.06.2014 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet zijn ingeleid.

Vooreerst heeft eisende partij het recht op een behandeling van deze procedure m.b.t zijn ingediend beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17.06.2014 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zou eisende partij worden verweten geen belang meer te hebben bij deze procedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17.06.2014 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.

Eisende partij zal ook verstoken blijven van de uitoefening van haar rechten van verdediging op een degelijke wijze.

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17.06.2014 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet dient dan ook eerst te worden afgewacht alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, minstens deze uit te voeren. 4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is naar de mening van eisende partij gehouden om het resultaat van deze procedure af te wachten vooraleer het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, minstens vooraleer dit bevel te gaan uitvoeren, met als gevolg dat de schorsing in elk geval dient te worden uitgesproken.

De overheid schendt elke zorgvuldigheidsverplichting door gedurende de procedures die nog hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting toch nog over te gaan tot de betekening van een bevel.

Door het resultaat van de procedure niet af te wachten en door eisende partij te bevelen het land te verlaten of dit bevel uit te voeren, worden de principes van behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen

te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Eisende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Eisende partij werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Een bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen, terwijl de procedure tegen de negatieve beslissingen ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet nog niet definitief beëindigd is en gelijktijdig me huidig verzoekschrift ook nog wordt aanhangig gemaakt bij Uw Raad.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan eisende partij zou worden berokkend door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om het resultaat van de procedure af te wachten vooraleer het bevel te geven om het grondgebied te verlaten en dus ook de beroepstermijn, minstens vooraleer dit bevel te gaan uitvoeren, met als gevolg dat de schorsing in elk geval dient te worden uitgesproken.

5.

Verder geeft het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering dienaangaande (m.b.t. de ingeleide procedure voor de RVV of de mogelijkheid om deze procedure in te leiden).

De bestreden beslissing verwijst enkel naar de artikelen 7 en 6 van de Vreemdelingenwet en citeert hieruit en stelt daarnaast enkel dat "Regelmatig verblijf verstreken sedert 18.09.2012"

Minstens diende uitgebreider te worden gemotiveerd en de situatie in concreto diende te worden bekeken en geanalyseerd (infra).

De beslissing kan dan ook niet door middel van het hernemen van een gedeelte van de wet kan worden gemotiveerd, maar deze diende te worden gemotiveerd met concrete argumenten die eigen zijn aan de situatie van eisende partij.

Verwerende partij schiet bijgevolg tekort in haar motiveringsplicht.

6.

Eisende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 EVRM. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).

Door eisende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en privé-leven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer eisende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen en heeft ook op dit punt niets gemotiveerd.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Verwerende partij verliest immers uit het oog dat eisende partij reeds sinds 2003 in België verblijft mits 2 korte onderbrekingen van een maand en dus al 11 jaar!.

Eisende partij heeft in België haar leven volledig uitgebouwd, alles wat ze weet en kent is ondertussen hier.

Haar vrienden wonen hier, haar hobby's zijn hier,

Zij heeft zich geïntegreerd en heeft haar sociaal, economisch en cultureel leven sinds 2003 uitgebouwd in België.

Het centrum van de belangen is gelegen in België en is ook in België verder uitgebouwd.

Zij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat zij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn

Al deze elementen worden ook niet betwist door verwerende partij in de onontvankelijkheidsbeslissing ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet. Zelfs het ononderbroken verblijf van eisende partij (minstens sinds 2003) wordt niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij is dus op de hoogte van al deze concrete elementen die onder toepassing vallen van artikel 8 EVRM, doch laat na hieromtrent te motiveren.

Deze situatie valt duidelijk ook onder de toepassing van artikel 8 EVRM gezien niet alleen het gezinsleven maar ook ieders privé leven, zijn huis en zijn briefwisseling, wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

In casu is eisende partij dan ook van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

7.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is uiteraard een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd, dient uiteraard het daaruitvolgende bevel ook vernietigd te worden.

De motieven opgesomd in dit bevel vermelden echter nergens dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn op een en dezelfde dag gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

De regularisatie of tenminste de weigering ervan ligt dan ook duidelijk aan de basis van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

De motivering van dit bevel is dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en is zeker niet afdoende gemotiveerd aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

8.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat het enige middel gegrond is.”

3.2.1. In eerste instantie voert verzoekster aan dat zij verstoken zal worden van een daadwerkelijk rechtsmiddel indien de bestreden beslissing gedwongen wordt uitgevoerd, nu zij tezelfdertijd beroep indiende tegen de weigering van haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel.

Daargelaten de vaststelling dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een weigering van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, moet worden vastgesteld dat het beroep waarvan sprake, gekend bij de Raad onder het rolnummer 158 182, door de Raad ter terechtzitting werd behandeld op dezelfde dag als de huidige zaak. Het beroep werd, na een onderzoek over de gegrondheid van de middelen, verworpen bij arrest nr. 132 808. Inzoverre het middel er toe strekt te verhinderen dat verzoekster zich het belang zou ontegenzeggend zien in deze zaak, is het doel ervan bereikt. Het middel kan in die mate niet tot de nietigverklaring leiden. Voor zover verzoekster tenslotte nog stelt dat het bevel om het grondgebied moet worden vernietigd indien de weigering van haar machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden vernietigd, kan worden volstaan met de vaststelling dat dit laatste beroep werd verworpen bij arrest nr. 132 808 van 5 november

2014. De aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel steunen op dezelfde grief en dienen om dezelfde reden te worden verworpen.

3.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat het bestreden bevel niet afdoende is gemotiveerd, betwist zij niet dat ze zich thans bevindt in het geval geviséerd bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister in beginsel *verplicht* is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer wordt vastgesteld dat de betrokkene langer op het grondgebied verblijft dan de termijn die hem werd toegestaan in het visum of krachtens het paspoort. Te dezen werd vastgesteld dat het regelmatig verblijf is verstreken sedert 18 september 2012. De bestreden beslissing vermeldt aldus de vaststellingen in feite en in rechte waarop zij steunt. Verzoekster betwist de juistheid van deze vaststellingen niet. Aldus volstaat deze motivering, vermits ze afdoende is.

3.2.3. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM werd in het arrest nr. 132 808 van 5 november 2014 met betrekking tot de weigering van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemotiveerd wat volgt:

“3.2.5. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, beperkt zij zich tot een theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM, waarbij zij geenszins aantoonde dat zij een beschermenswaardig familieleven zou hebben in België. Vooreerst blijkt uit de door haar op 19 mei 2014 ingediende verblijfsaanvraag dat zij het bestaan van een gezinsleven niet als element heeft aangevoerd. Het komt aan de verblijfsaanvrager toe alle elementen aan te brengen waarop hij deze aanvraag steunt. Verzoekster was met het indienen van haar aanvraag om verblijfsmachtiging genoegzaam in de gelegenheid om haar gezinsleven aan te tonen. De verwerende partij diende hieromtrent dan ook niet te motiveren en kon zich ertoe beperken de in die aanvraag aangevoerde buitengewone elementen te beantwoorden. Evenmin moest het bestuur in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel op inquisitoire wijze een onderzoek voeren naar elementen die, zonder dat ze werden aangevoerd, alsnog de buitengewone omstandigheden zouden kunnen verantwoorden.

Voor zover de getuigenissen die verzoekster bij haar verblijfsaanvraag voegde zouden moeten worden beschouwd als behorend tot de familiale sfeer, blijkt niet dat deze louter sociale relaties dusdanig intens zijn dat het feit dat de machtigingsaanvraag niet wordt ingewilligd kan worden beschouwd als een inmenging in haar privéleven.

Dienaangaande werd, in de synthesesnota in het administratief dossier, ter voorbereiding van de weigeringsbeslissing, genoteerd als aangehaald element: “Vrienden” en “geen OO”. Er wordt in het kader van het onderzoek overeenkomstig 74/13 van de vreemdelingenwet nog opgemerkt: “Gezin- en familieleven: → geen elementen.”

Voor zover verzoekster er in haar verzoekschrift nog op wijst dat zij geen delictuele feiten heeft gepleegd stelt de Raad nog vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist, nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 juli 2014 door de politie van Maasmechelen werd opgepakt wegens diefstal van zes flessen wodka.

In de mate dat verzoekster zich verder zou beroepen op haar in België opgebouwde privéleven om de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, door te wijzen op het feit dat zij “effectieve en genestelde” banden heeft met België, geen delictuele feiten heeft gepleegd, haar plan kan trekken in minstens één der landstalen en haar leven heeft opgebouwd in België, blijkt vooreerst uit de aanvraag dat verzoekster zich hierin niet heeft gesteund op dat privéleven om een risico op schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij op geen enkele wijze staakt, zodat thans niet kan worden aangenomen dat zij een privéleven heeft. Ook op deze gronden ligt geen schending van artikel 8 van het EVRM voor.”

Aangezien deze beoordeling betrekking heeft op een beslissing die tezamen met het thans bestreden bevel aan verzoekster werd ter kennis gebracht en op dezelfde terechtzitting door de Raad werd behandeld, wordt deze beoordeling thans hernomen, nu het precies dezelfde omstandigheden betreft.

3.3. Ter terechtzitting van 22 oktober 2014 legt verzoekster vier persknipsels neer met betrekking tot de situatie in Oekraïne. Verzoekster licht evenwel niet toe op welke wijze deze artikels, die meer bepaald betrekking hebben op de algemene situatie in Donetsk, aantonen dat zij zelf bij terugkeer naar Oekraïne het risico loopt te worden blootgesteld aan een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Evenmin vroeg zij op enig ogenblik aan de Belgische autoriteiten om bescherming omwille van de situatie in Donetsk. Het oudste artikel dateert van 26 mei 2014. Verzoekster heeft in haar verzoekschrift van 30 juli 2014 geen enkele melding gemaakt van een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM omwille van de gebeurtenissen in Oekraïne. Verder merkt de Raad op dat indien verzoekster van oordeel is dat zij internationale bescherming behoeft omwille van de gebeurtenissen in

Oekraïne en daarbij bescherming wenst tegen refoulement, zij geenszins toelicht waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om de daartoe voorziene procedures in te stellen die de wet haar toekent.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij. Aangezien zij het rolrecht tweemaal heeft betaald, dient het niet verschuldigde bedrag te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT